

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1903.

Leto IV.

Slovenska zemlja.

Slovenska zemlja, domovina moja,
ti mojega srca ponos in slast!
Otrok naj tvojih plamen brez pokoja
gori za tvojo rast in svojo čast.

In misel mojega duha kot ptica
razvije krila, v daljo se spusti:
pod njo med drevjem se beli vasica,
in poleg gozd, v sé zatopljen, molči.

Molči in govori o davnih časih,
o naših dedov činih govori,
vmes himna se v prirodnih pevcev glasih
na slavo njim, na radost nam glasi.

In daleč tam, vsakomur tik ob duši
Ljubljana bela, naših nadej hram,
naš tempelj, ki nihče nam ga ne zruši,
stoji in raste in caruje nam.

Ob nji se zgrinjajo ravni zelene,
poljâ bogastva, sladke trte breg,
in z našim solncem tamkaj pozlačene
klubujejo goré iz veka v vek!

In bele ceste prožijo se v daljo,
kot k srcu žilam tek jim je zrvnan
k Ljubljani, da zavit v kraljevsko haljo
naš Samo pride, naš plačilni dan!

E. Gangl.